

Nem tudom, észrevették-e már: az utóbbi hetekben újfajta gyűjtő-szenvedély ütötte fel a fejét szép fővárosunkban. Aki csak valamit is ad tősgyökeres pesti-mivoltára, darabokat gyűjt a Nemzeti Színházból.

Olyan is, aki azelőtt a Nemzeti egyik darabjára se figyelt oda, most lázasan szaladgál, hogy legalább egy darabhoz hozzájusson. No nem valamelyik már lejátszott Shakespearc-dramához, netán egy görög klasszikushoz. Nem. Ők az épület valamelyik darabjára pályáznak, lehet az akár egy erkély, akár egy kariatid, legrosszabb esetben megelégszenek a párkány egy kiugrójával vagy az esőcatorna pár centijével. Egy barátom diadalmas trófeaként büszkélkedik Major Tamás öltözői székének bal hátsó lábával, s a szomszédokban albrélskődő fiatal házaspár abban reménykedik, hogy némi utánjárással sikerül megszerezniük egy második emeleti páholyt, s akkor azonnal beköltöznek. Van, aki vitrinje legfeltűnőbb helyén Kállay Ferenc utolsó masztixos-üve-

gét őrzi, más számára már csak a honfibu maradt: lebontják a Nemzeti Színház épületét, oda az igazság, oda a magyarság!

Persze, ereklét szerezni a már csaknem szétszedett épületből nem könnyű: a lakosság a színészeket környékezi meg, színészek a robbantást végző katonaságot, azok az utcai járőkelőket, és így tovább: körbe-körbe.

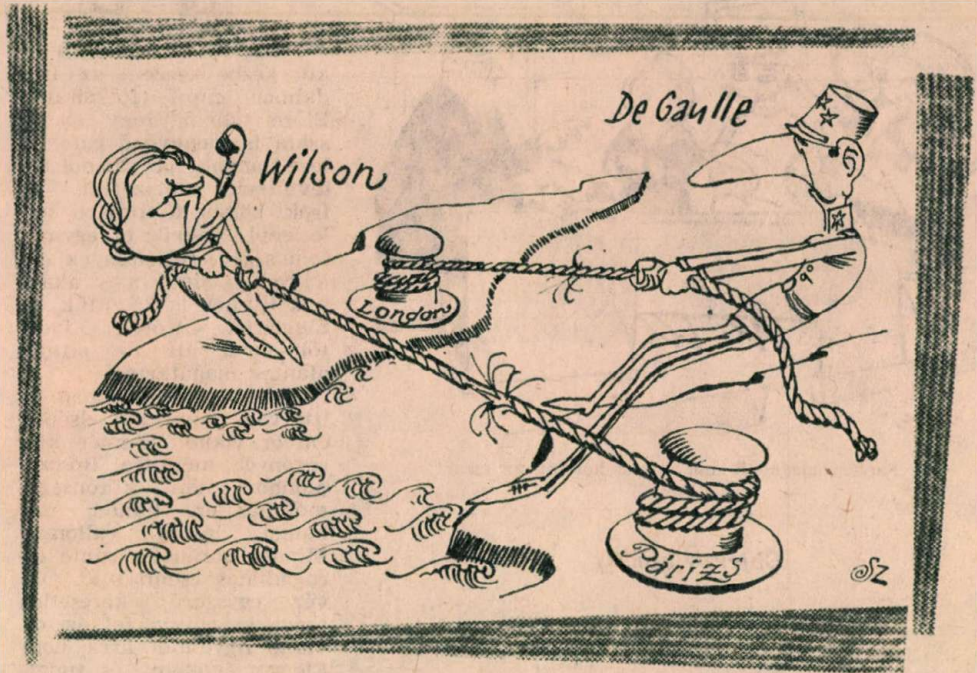
Szégyellem bevallani: jómagam végképp lemaradtam a versenytásban, még egy clárvult púderpuffnim sínes a Nemzeti Színházból (legfeljebb egy levelem, amelyben még a régi cím alól utasítják vissza legújabb darabomat!).

De azért kifogtam honfitársaimon. Sikerült szereznem egy darabot a Nemzeti-vel szemben levő Éjjel-Nappal Közért élelmiszerpultja múmárványából. Észrevétlenül, suttymban törtem le a sarkát, egy óvatlan és zsúfolt pillanatban.

Ma még ugyan jóformán semmi értéke sem lesz.

No de majd nyárra, amikor harmadszor bontják le a berendezést!

Rácz György

Barátom, aki kitűnően beszél angolul, nemrégem megismerkedett egy szép, vidám és független nővel, akit az isten is arra teremtett, hogy bearanyozza barátom magányos életét. A megismerkedésük, ha nem is a leghibátlanabb szokás-jog szerint történt, mégsem lehet elítélendő: egy zenés étteremben kezdődött a beszélgetés közöttük, miután asztalszomszédságban ültek egymással, s a leány egy angol nyelvleckével bibelődött, melyet a barátom később kikérdezett tőle, és szívesen gyakorolta vele a helyes kiejtést, egészen a záróráig.

Jutka — néhány nap múlva én is megismertem őt — tiszteletre méltóan céltudatos, egyenes és nyílt lelkű nő volt, olyan, aki az életét a maga határozott elképzelései szerint élte és irányította. Az a jó barátságban túlmenő kapcsolat, ami barátom és Jutka között kialakult, a kölcsönös rokonszenv mellett a leánynak azzal a határozott elképzelésével is párosult, hogy az angol nyelvet, melyet nemrégem kezdett tanulni, most a barátom segítségével imponálóan gyors tempóban fogja majd elsajátítani.

Kétségtelen tapintatlanságot követek el a továbbiakban, de nem tudom megállni, hogy le ne írjam, hogyan megy végbe — barátom elbeszélése alapján — egy bizalmas

SZERELEM

találkozás közte és Jutka között.

A leány belép hozzá, csupa kedvesség és ragyogás. Elhelyezkedik a fotelban, formás lábait maga alá húzza, s így szól:

— My father is sitting on a chair. Atyám a széken ül. Is your grandmother too sitting on a chair? Az ön nagymama is a széken ül?

Barátom kitölti a fekete-

kávét, Jutka mellé ül a fotel karfájára és azt feleli:

— No, darling, my grandmother is standing in front of the window. Nem, drágám, az én nagymamám áll az ablak előtt.

Gyengéden átöleli a leány vállát, mellé csúszik a fotelba. Jutka hozzábújik és azt kérdi:

— Szokott az ön atyja délután aludni a kerti székben?

Barátom apró puszik között azt dorombolja a kis fülecskéjébe:

— Nem, édesem, mókusom, a kerti székben a fivérem szokott aludni. Atyám ebéd után elszív egy pipát.

Jutka a száját nyújtja, és a csók után barátom háját borzolva így szól:

— Én délután aludni szoktam. Te délután aludni szoktál, ő délután aludni szokott. Mi délután aludni szoktunk... mi az, hogy cipő?

— Shoe — mondja a barátom.

— Lehúzni?

— Take off — mondja a barátom.

— I take off my shoe.

Jól mondtam? — kérdi elfülv a leány.

— Very good.

— Te lehúzd a cipőmet, ő lehúzza a cipőmet... suttog lehunyt szemmel Jutka.

— Szeretlek! — mondja forrón a barátom.

— Édes vagy... — mondja Jutka. — Most ragozzad nekem, hogy szeretlek.

Somogyi Pál